

РЕШЕНИЕ

№ 21869

гр. София, 01.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в публично заседание на 21.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **3613** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от АПК, образувано по жалба на М. Г. чрез адв. Д. М.- САК, съдебен адрес [населено място], ул. Л. шосе“ № 36 Б, тел. 0878 399 536, срещу Заповед Рег. №5364з- 2433/09.03.2026г. на Директора на дирекция „Миграция“- МВР, с която на основание чл. 42 з, ал.1, т.1 и ал.3, вр чл. 10 ал.1 т.6 от ЗЧРБ е наложена забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз за срок от 3/ три/ години на Г..

С жалбата се поддържа, че процесният акт ограничава правото на семеен живот.Посочва се, че висшият интерес на детето, а именно непълнолетния Б. Г./ ученик в 10- ти клас/ изисква той да не бъде разделян от баща си. Твърди се, че административният орган презумира заплахата за общественения ред, поради предходно осъждане, което не съответства на правото на ЕС, като се посочва решението по дело С-554/13 на СЕС. Иска се отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят - М. Г., редовно и своевременно призован, се представлява от адв. М., която поддържа жалбата по изложените в същата съображения.Наред с това посочва в с.з. и в представени писмени бележки, че е допуснато съществено нарушение на административно производствените правила, тъй като административният орган не е уведомил жалбоподателя за започналото производство /чл. 26, ал. 1 АПК/, както го е лишил от правото да участва в производството, като преглежда документите по преписката, вкл. си правят бележки или извадки, съответно копия от тях, и изразяват становище по събраните доказателства и направените искания, и да прави искания и представят доказателствата, с които разполагат /чл. 34, ал. 1 и 3 АПК/, като в акта не е отбелязано да са били налице обстоятелствата по чл. 34, ал.3 от АПК. Освен това в оспорения акт, издаден на 09. 03.2026г. се твърди, че жалбоподателят няма

регистрирани семейни връзки, а с молба от 04.03.2026г. до директора на дирекция „Миграция“ съпругата на жалбоподателя е приложила извлечение от акт за брак, договор за наем на недвижим имот в [населено място], служебна бележка, че непълнолетният Б. Г. ученик в 10-ти клас, разрешения за пребивавания на членовете на семейството. Позовава се още на мотивите в определението за СГС за условно предсрочно освобождаване на жалбоподателя, както и на представените в тази връзка документи от затворническата администрация. Иска се отмяна на оспорената заповед. Заявява се претенция за присъждане на разноски по делото.

В съдебно заседание ответникът - Директора на дирекция „Миграция“ - МВР, редовно и своевременно призован, се представлява от юр.ч., който оспорва жалбата. Във връзка с твърденията за съществено нарушение на административнопроизводствените правила посочва, че оспорения акт е налице изрично позоваване на разпоредбата на чл. 34, ал.4 от АПК, съгласно която административният орган може да не приложи ал. 1, 2 и 3 в случай че решаването на въпроса не търпи отлагане, за да се осигури животът или здравето на гражданите или да се защитят важни държавни или обществени интереси. Заявява, че административният орган винаги изследва обстоятелствата по чл. 44, ал.2 от Закона за чужденците в Република България, в това число семейното му положение, дали са налице производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, което е сторил. Посочва, че са били налице предпоставките / чл. 10 ал.1 т.6 от ЗЧРБ/ за издаване на оспорената заповед, тъй като жалбоподателят е бил осъден за извършено умишлено престъпление на територията на Република България, което съгласно българския закон се наказва с не по-малко от една година лишаване от свобода, и за което не е реабилитиран. Иска се да бъде отхвърлена жалбата срещу Заповед Рег. №5364з- 2433/09.03.2026г. на Директора на дирекция „Миграция“ - МВР. Заявява се претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП, редовно и своевременно призована, не изпраща представител.

Административен съд София – град, Трето отделение, 81 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед Рег. №5364з- 2433/09.03.2026г. на Директора на дирекция „Миграция“ - МВР на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 и 3 във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ "Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз за срок от 3 години". В акта е посочено, че при издаване на заповедта са съобразени обстоятелствата, описани в предложението рег. № 5364р-6117/ 09.03.2026г. на началник отдел "Противодействие на незаконната миграция", от което се установява, че чуждият гражданин има присъда по НОХД № 3850/2021г./ г. на Софийски градски съд - СНС- закрит в размер на 9 години лишаване от свобода за извършено престъпление по чл. 321, ал. 6 от НК, за извършено престъпление по чл. 242, ал. 2 НК и за извършено престъпление по чл. 354 а ал.2, вр. ал.1 вр. чл. 20, ал.2, вр. ал.1 от НК. В предложението е посочено, че са налице обстоятелствата по чл. 34, ал.3 от АПК и какви са те. Също така в предложението е посочено, че са били отчетени обстоятелствата по чл. 44, ал.2 от ЗЧРБ, включително за семейното положение. Прието е, че М. Г. не попада в категорията „уязвими лица“ по смисъла на §1, т. 4 б от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ. Не са установени производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване. Изложени са още съображения за размера на срока на ПАМ.

По делото е приета административната преписка, както и представените от жалбоподателя

доказателства в това число: договор за наем на недвижим имот в [населено място]; извлечение от акт за брак и граждански регистър в превод; разрешения за пребиваване на А. Г. - съпруга, Д. Г. и Б. Г. – синове; служебна бележка от училището на непълнолетния Б. Г.; служебна бележка за доходи от „Зердуш“ ООД по отношение на А. Г. – съпруга; експертна оценка от 23.01.2026г. за психично и емоционално състояние на жалбоподателя; доклад, в който е отразено, че първоначалната оценка на риска от рецидив е 46 т., а актуалната е 27 точки и че рискът от сериозни вреди/ към 23.01.2026г./ е среден за обществото.

По делото е изискан и приобщен заверен препис от Определение / с последиците на влязла в сила присъда/ за одобряване на Споразумение № 50 /03.12.2021 по НОХД № 3850/2021г./ г. на Софийски градски съд - СНС- закрит, видно от което жалбоподателят М. Г./ турски гражданин/ е осъден, както следва: Затова, че на 02.06.2021 г. на територията на [населено място] се сговорил с Е. С., вършат в страната престъпления по чл.242 и чл.354а НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години и чрез които се цели да се набави имотна облага – престъпление по чл. 321, ал. 6 от НК, като за така извършеното престъпление по чл. 321, ал. 6 от НК, при условията на чл. 54 от НК е осъден на 6 години лишаване от свобода; затова, че на 26.05.2021 г. на морско пристанище „В. – запад“, област В., без надлежно разрешително, съгласно ЗКНВП, пренесъл през границата на страната – през пристанище В.-запад високорисково наркотично вещество, а именно хероин/ с посочено в съдебния акт тегло, както и съдържание за всеки отделен обект на активно действащия компонент - диацетилморфин - от 17,7 % до 52,9%, като наркотичните вещества са на обща стойност 56 690 416, 00 /петдесет и шест милиона шестстотин и деветдесет хиляди четиристотин и шестнадесет / лева, укрит в товара на четири контейнера с номера С.,Ф., С., W., намиращи се на борда на контейнеровоз с име “СМА CGM С.” с IMO номер 9679892, съдържащи мраморни керемиди, собственост на „ВЕКИНГ“ ЕООД, с едноличен собственик и управител турският гражданин М. Г. – престъпление по чл. 242, ал.2 от НК, като за така извършеното престъпление по чл. 242, ал.2 от НК при условията на чл. 55, ал.1 т.1 от НК е наложено наказание от 9/ девет/ години лишаване от свобода, както и глоба в размер на 100 000/ сто хиляди/ лева; Затова, че на 03.06.2021 г. в [населено място], [улица], в склад, стопанисван от „Векинг“ ЕООД като извършител в съучастие с Е. С. без надлежно разрешително е държал високорискови наркотични вещества - хероин, разпределен в обекти, с посочени в съдебния акт тегло, както и съдържание за всеки отделен обект на активно действащия компонент – диацетилморфин/ с обща стойност на високорисковите наркотични вещества в размер на 56 690 416, 00 /петдесет и шест милиона шестстотин и деветдесет хиляди четиристотин и шестнадесет / лева, с цел разпространение, като наркотичните вещества са в особено големи размери - престъпление по чл. 354 а ал.2, вр. ал.1 вр. чл. 20, ал.2, вр. ал.1 от НК, като за така извършеното престъпление по чл. 354 а ал.2, вр. ал.1 вр. чл. 20, ал.2, вр. ал.1 от НК при условията на чл. 54 от НК на М. Г. е наложено наказание от 7 години лишаване от свобода и глоба в размер на 50 000, 00 лева. На основание чл.23, ал.1 от НК е определено едно общо и най- тежко наказание от 9 / девет / години лишаване от свобода и глоба в размер на 100 000, 00 лева.

По делото е приложен и заверен препис от протоколно Определение по НЧД №674/2025г. по описа на СГС-НО, видно от което е постановено условно предсрочно освобождаване на М. Г. от изтърпяване на наказанието му 9 години лишаване от свобода, наложено по НОХД № 3850/2021г., като е определен изпитателен срок, възлизащ на остатъка от наказанието на Г. към датата на неговото фактическо освобождаване от затвора. Съгласно приложеното с преписката удостоверение от Министерство на правосъдието – Затвора – С., М. Г. е освободен на 09.03.2026г., респективно остатъкът от наказанието му и изпитателния срок, са 2 години, 6 месеца

и 2 дни.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорената заповед, в законоустановения 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, съдът констатира, че оспорената заповед е издадена в писмена форма и от компетентен орган- директор на дирекция „Миграция“- МВР, като е приложена и заповед, видно от която заема посочената длъжност, и според чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ принудителните административни мерки се налагат със заповеди на посочени административни органи, сред които и директор на дирекция „Миграция“- МВР.

В мотивите на оспорения акт са посочени съответните правни основания и препращане за фактически обстоятелства към предложение рег. № 5364р-6117/ 09.03.2026г. на началник отдел "Противодействие на незаконната миграция", с които е обосновано приложението на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Съгласно Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС на Република България, мотивите към административния акт могат да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт от помощни и подчинени на издателя на акта длъжностни лица или органи, като за да е спазено това изискване, следва тези документи и установените правнорелевантни обстоятелства да са приобщени към акта с цитирането им, с което да е спазен принципът за самостоятелност, респ. непосредственост при осъществяване на административното производство от административния орган, поради което не е било необходимо тези факти да се приповтарят и като мотиви на издадения административен акт. Предвид това, съдът счита, че са спазени изискванията за форма и съдържание, по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са както правните норми от ЗЧРБ, така и съответстващите им фактически обстоятелства.

Не се констатираг съществени нарушение на административно производствените правила. От АО са изложени съображения за наличие хипотезата на чл. 34, ал. 4 АПК, От друга страна, теорията и съдебната практика са установили, че съществено нарушение на административнопроизводствени правила е налице единствено тогава, когато неизпълнение на вменено от законодателя задължение е променило обективирания в акта на административния орган правен резултат. Преценката за характера и тежестта на допуснатия процесуален пропуск следва да е винаги конкретна, съобразена със спецификата на отделния казус, като нарушението е съществено и попада в обхвата на чл. 146, т. 3 от АПК само тогава, когато то е повлияло или би могло да повлияе върху съдържанието на обективираното в акта властническо волеизявление. В случая, административният орган действа при условията на обвързана компетентност, при наличие на предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ, и дори да е допуснал нарушения по чл. 26 АПК, чл. 34 АПК, то същите не биха били съществени, тъй като не могат да повлияят върху съдържанието на обективираното в акта властническо волеизявление.

Съгласно чл. 42з, ал. 1, т. 1-4 ЗЧРБ принудителната административна мярка "Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз" се налага, когато: са налице основанията по чл. 10, ал. 1; не е предоставен срок за доброволно напускане при условията на чл. 39б, ал. 4; чужденецът не изпълни задължението за връщане; краткосрочно пребиваващ чужденец не напусне територията на страната след изтичане на разрешения срок на пребиваване.

В настоящия случай органът се е позовал на основанието по чл. 10, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ – когато чужденецът „ е осъден за извършено умишлено престъпление на територията на Република България или на друга държава – членка на Европейския съюз, което съгласно българския закон

се наказва с не по-малко от една година лишаване от свобода, освен ако не е реабилитиран“.

Изложените в заповедта обстоятелства, съставляващи фактически основания за издаването ѝ, а именно, че М. Г. е осъден за извършени умишлени, тежки престъпления на територията на Република България, за които му е наложено едно общо, най-тежко наказание "лишаване от свобода" за срок от 9 / девет / години лишаване от свобода, и не е реабилитиран, безспорно осъществяват хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ и съответно прилагане на мярката по чл. 42з, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

В тази връзка, от приетите по делото доказателства е установено по безспорен начин, че жалбоподателят има присъда за извършени престъпления по чл. 321, ал. 6 от НК, чл. 242, ал. 2 НК и чл. 354 а ал.2, вр. ал.1 вр. чл. 20, ал.2, вр. ал.1 от НК, които са умишлени и са тежки, съгласно легалната дефиниция по чл. 93, т.7 от Наказателния кодекс, наказуеми с лишаване от свобода повече от пет години. По делото не е спорно, че жалбоподателят не е реабилитиран. Въпреки това следва да се отбележи, че съгласно чл. 70, ал.9 от НК срокът за реабилитация по чл. 86 от НК /реабилитация по право/ при условното предсрочно освобождаване започва да тече от момента на изтичане на изпитателния срок. Реабилитацията по чл. 87 НК/ реабилитация с акт на съд/ при наличието и на другите предпоставки съответно е допустима за наказанието лишаване от свобода, когато е изтекъл тригодишен срок от изтърпяване на това наказание. При условно предсрочно освобождаване тригодишният срок по чл. 87, ал. 1 НК започва да тече от момента, когато изтече изпитателният срок на неизтърпяната част от наказанието, за което осъденият е освободен условно.

При определяне на продължителността на забраната са съобразени всички факти и обстоятелства от значение за случая - осъществените деяния са с висока степен на обществена опасност - контрабанда на територията на страната, респективно на територията на Европейския съюз, на високорисково наркотично вещество - хероин /диацетилморфин/ на обща стойност 56 690 416, 00 лева, равняващи се на 28 985 349, 44 евро, държане на високорискови наркотични вещества - хероин в особено големи размери на обща стойност 56 690 416, 00 лева, предназначени за разпространение, и престъпното сговаряне за извършване на престъпни посегателства от този вид, са реализирани при явно незачитане на законите и на установения правов ред в страната. Определеният срок - 3 години, е в рамките на законоустановения съгласно чл. 42з, ал. 3 ЗЧРБ - 5 години, и съответства на обществената опасност на извършените деяния, свързани с хероин /диацетилморфин/ в особено големи размери, като хероинът е включен в Приложение № 1 към чл. 3, т. 1 на Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични, като наркотик с висока степен на риск за общественото здраве, предвид опустошителното въздействие върху живота и здравето на хората, като при това мярката не е в максимален срок. Наложеният срок на ПАМ не е необоснован и няма нарушение на принципите на пропорционалност и ефективност в светлината на Директива 2008/115/ЕО.

При налагането на ПАМ е извършена преценка на обстоятелствата по чл. 44, ал.2 от ЗЧРБ. По силата на посочения текст налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

В случая, жалбоподателят твърди, че с процесната ПАМ е нарушено правото му на семеен живот, гарантирано му от чл. 8, § 1 ЕКПЧ.

Представени са доказателства от които е видно, че на съпругата на жалбоподателя, а именно А.

Г., както и на детето Б. Г./също турски граждани/, преди освобождаването на жалбоподателя от затвора, са издадени разрешения за пребиваване, като е приложен договор за наем на недвижим имот в [населено място], сключен за срок от 6 месеца, считано от 01.01.2026г. до 30.06.2026г. и е представена и служебна бележка от "Зердуш" ЕООД за доходи до м.01.2026г. на А. Г., на което дружество /към този момент/ била управител и Е., а за непълнолетното дете-бележка, че е записано за ученик.

Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи е ратифицирана със закон, приет на 31.07.1992 г. ДВ бр. 66/1992 г., в сила от 07.09.1992 г., и е част от националното ни законодателство. Същата представлява приложимо право, което има предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които ѝ противоречат, съобразно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България. В част I - "Права и свободи" от К. е регламентирано правото на зачитане на личния и семейния живот /чл. 8, ал. 1/, чието ограничаване е допустимо от страна на държавните власти само в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите /чл. 8, ал. 2/. С визираната норма са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушаване на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. За всеки отделен случай следва да се прецени дали намесата е в съответствие с изискванията на чл. 8, § 2 ЕКПЧ, а именно дали е предвидена в закона, преследва легитимна цел и е необходима в едно демократично общество. Съществуването или несъществуването на "семеен живот" по смисъла на чл. 8 от Конвенцията е фактически въпрос, зависещ от реалното съществуване на практика на близки лични връзки. Понятието "семеен живот" в чл. 8 се отнася до отношения, основани на брака, както и до други фактически "семеен връзки", когато страните живеят заедно без брак или когато други фактори показват, че връзката е имала достатъчно постоянства. В случая е представено удостоверение за сключен брак на жалбоподателя с А. Г.. Видно е и че на съпругата, преди условното предсрочно освобождаване от затвора на нейния съпруг /жалбоподателя/, е издадено единно разрешение за пребиваване и работа в страната, както е издадено разрешение за пребиваване на непълнолетното им дете, поради което следва да се приеме, че държавата се намесва в правото на семеен живот на жалбоподателя, но тази намеса е предвидена в закона - в чл. 42 з, ал.1, т.1 и ал.3, вр чл. 10 ал.1 т.6 от ЗЧРБ, и преследва легитимна цел, в интерес на обществения ред и сигурност. В случая, извън осъждането на жалбоподателя, следва да се отчетат посочените други фактори - характера, тежестта, спецификите на тези деяния, в светлината на това жалбоподателят да се счита за опасност за обществения ред, поради което възраженията в жалбата в обратен смисъл, не се споделят. Правото на семеен живот, прогласено от чл. 8, § 1 ЕКПЧ не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот. Не може да се приеме, че забраната за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз за три години по отношение на жалбоподателя ограничава несъразмерно правото му на семеен живот, като по делото не са ангажирани доказателства за наличие на пречки семейството да живее на територията на държавата по произход. В разглеждания случай не се създават непреодолими пречки за осъществяване на връзки между семейството. В решението на ЕСПЧ от 28 ноември 1996 г. по делото A. v. the N., § 71 е посочено, че правото на зачитане на семейния живот /чл.8/ не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот.

Съдът счита депозираната жалба за неоснователна. Издадената заповед е законосъобразна,

поради което жалбата следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна и следва да се уважи, като в полза на дирекция "Миграция" при МВР се присъди такова в размер на 200 лв. равняващи се на 102,26 евро, на основание на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на М. Г., турски гражданин, [дата на раждане], паспорт № U., чрез адв. Д. М.- САК, съдебен адрес [населено място], ул. Л. шосе“ № 36 Б, тел. 0878 399 536, срещу Заповед Рег. №5364з- 2433/09.03.2026г. на Директора на дирекция „Миграция“- МВР, с която на основание чл. 42 з, ал.1, т.1 и ал.3, вр чл. 10 ал.1 т.6 от ЗЧРБ е наложена забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз за срок от 3/ три/ години на Г..

ОСЪЖДА М. Г., турски гражданин, [дата на раждане], паспорт № U., да заплати на Министерство на вътрешните работи сумата от 102,26 евро за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: